

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 06 decembrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, în privința inculpatului

Varticeanu Alin XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 22.12.2017 – 06.12.2019,
instanța de apel: 13.01.2020 – 02.06.2020,
instanța de recurs: 24.07.2020 – 15.10.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 06 decembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Varticeanu Alin a fost condamnat în baza art. 173 Cod penal la 1 an închisoare, art. 173 Cod penal la 1 an închisoare, art. 173 Cod penal la 1 an închisoare, art. 173 Cod penal la 1 an închisoare și art. 173 Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 2 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

2. Instanța de fond a constatat că la 21 noiembrie 2017, în perioada de timp de la 17.00 – 17.05, inculpatul Varticeanu A., în timp ce se afla în adiacentul blocului de studii al Centrului de Studii „Quo Vadis”, amplasat pe XXXXXXXX XX, XXXXXXXX, urmărind scopul hărțuirii sexuale a minorei XXXXXXXX, manifestând

un comportament fizic, verbal și nonverbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a o determina la raporturi sexuale și la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, s-a apropiat brusc de ultima de la spate, și-a strecurat mâna printre hainele acesteia și a atins-o la organele genitale, acțiuni însoțite de numirea cu cuvinte necenzurate și solicitarea de a întreține un raport sexual, de nu, amenințând-o că va avea de suferit, iar la riposta părții vătămate, a bruscat-o și a părăsit locul săvârșirii infracțiunii într-o direcție necunoscută, încalcând astfel dreptul părții vătămate XXXXXX la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 173 Cod penal, ca hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

Tot el, la 21 noiembrie 2017, în perioada de timp 17.35 – 17.40, în timp ce se afla în adiacentul blocului de studii al Universității de Stat din Republica Moldova, amplasat pe XXXXXX XX XXXXXX, urmărind scopul hărțuirii sexuale a lui XXXXXXXX, manifestând un comportament fizic, verbal și nonverbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a o determina la raporturi sexuale și la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, s-a apropiat brusc de ultima de la spate, și-a strecurat mâna printre hainele acesteia și a atins-o la organele genitale, acțiuni însoțite de numirea cu cuvinte necenzurate și solicitarea de a întreține un raport sexual, de nu, amenințând-o că va avea de suferit, iar la riposta părții vătămate, a bruscat-o și a părăsit locul săvârșirii infracțiunii într-o direcție necunoscută, încalcând astfel dreptul părții vătămate XXXXXXXX la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 173 Cod penal, ca hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

Tot el, la 27 noiembrie 2017, în perioada de timp 12.00 – 12.05, în timp ce se afla în adiacentul blocului de studii al Universității de Stat din Republica Moldova, pe XXXXXXXX în apropierea intersecției str. XXXXXX, mun. Chișinău, urmărind scopul hărțuirii sexuale a lui XXXX, manifestând un comportament fizic, verbal și nonverbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a o determina la raporturi sexuale și la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, s-a apropiat brusc de ultima de la spate, și-a strecurat mâna printre hainele acesteia și a atins-o la organele genitale, acțiuni însoțite de numirea cu cuvinte necenzurate și solicitarea de a întreține un raport sexual, de nu va avea de suferit, iar la riposta părții vătămate, a bruscat-o și a părăsit locul săvârșirii infracțiunii într-o direcție necunoscută, încalcând astfel dreptul părții vătămate XXXXXX la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 173 Cod penal, ca hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

Tot el, la 27 noiembrie 2017, în perioada de timp 17.10 – 17.15, în timp ce se afla în adiacentul blocului de studii al Universității de Stat din Republica Moldova, în apropierea intersecției XXXXX cu XXXXXX, XXXXXX, urmărind scopul hărțuirii sexuale a lui XXXXX, manifestând un comportament fizic, verbal și nonverbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a o determina la raporturi sexuale și la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, s-a apropiat brusc de ultima de la spate, și-a strecurat mâna printre hainele acesteia și a atins-o la organele genitale, acțiuni însoțite de numirea cu cuvinte necenzurate și solicitarea de a întreține un raport sexual, de nu, amenințând-o că va avea de suferit, după care a bruscat-o și a părăsit locul săvârșirii infracțiunii în o direcție necunoscută, încălcând astfel dreptul părții vătămate XXXXX la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 173 Cod penal, ca hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

Tot el, la 28 noiembrie 2017, aproximativ la ora 08.20, în timp ce se afla în adiacentul blocului de studii al liceului teoretic „XXXXX”, amplasat pe str. XXXXX intersecție cu str. XXXX, XXXXXX, urmărind scopul hărțuirii sexuale a minorei XXXXX, manifestând un comportament fizic, verbal și nonverbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a o determina la raporturi sexuale și la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, s-a apropiat brusc de ultima, și-a strecurat mâna printre hainele acesteia și a atins-o la organele genitale, acțiuni însoțite de numirea cu cuvinte necenzurate și solicitarea de a întreține un raport sexual, de nu, amenințând-o că va avea de suferit, după care a bruscat-o și a părăsit locul săvârșirii infracțiunii într-o direcție necunoscută, încălcând astfel dreptul părții vătămate XXXXX la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 173 Cod penal, ca hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

Tot el, la 28 noiembrie 2017, aproximativ la ora 13.30, în timp ce se afla pe str. XXXXX în apropiere cu intersecția str. XXXXX, XXXXX, urmărind scopul hărțuirii sexuale a lui XXXXXXX, manifestând un comportament fizic, verbal și nonverbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă,

umiltoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a o determina la raporturi sexuale și la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, s-a apropiat brusc de ultima de la spate, și-a strecurat mâna printre hainele acesteia și a atins-o la organele genitale, acțiuni însoțite de numirea cu cuvinte necenzurate și solicitarea de a întreține un raport sexual, iar la riposta părții vătămate, a bruscat-o și a părăsit locul săvârșirii infracțiunii în o direcție necunoscută, încălcând astfel dreptul părții vătămate XXXXXX la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 173 Cod penal, ca hârțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic, verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umiltoare, discriminatorie sau insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat prin cerere scrisă, judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate a fost dovedită integral prin probele administrate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, că inculpatul a comis infracțiuni mai puțin grave, a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând ca fiind rațională aplicarea în privința acestuia a pedepsei cu închisoare, în condițiile prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 Cod penal, ce reprezintă o individualizare justă a pedepsei, în raport cu circumstanțele personale ale inculpatului și gradul de pericol social al infracțiunii incriminate, întrucât acesta are posibilități de îndreptare și reintegrare socială, pedeapsa în cauză fiind în măsură să conducă la realizarea scopului pedepsei.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, Olesea Roșca, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului.

Apelanta a invocat că instanța de fond nu a luat în considerație că inculpatul, într-o perioadă de timp relativ scurtă, a comis șase infracțiuni, inclusiv în privința părților vătămate minore, prin ce a încălcat dreptul acestora la libertatea și inviolabilitatea sexuală.

Art. 61 alin. (2) Cod penal prescrie că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, iar prin pedeapsa aplicată inculpatului nu va fi atins scopul pedepsei de prevenție generală, precum și specială.

Ori, instanța de fond neîntemeiat a aplicat inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, fără a indica expres motivele care ar justifica modul de individualizare a pedepsei.

4. Potrivit Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a indicat că la stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, precum și de faptul că inculpatul a comis

infracțiuni mai puțin grave care se pedepsesc cu amendă în mărime de la 650 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 140 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani, fiind stabilite noi limite, în condițiile aplicării prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, cu amendă în mărime de la 487,5 la 637,5 unități convenționale, cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 93,3 la 160 de ore și cu închisoare de până la 2 ani, că lipsesc circumstanțe agravante, cele atenuante fiind căința sinceră și activă a acestuia, corect fiindu-i aplicată pedeapsa cu 1 an închisoare, pentru fiecare epizod în parte, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă de 2 ani închisoare.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului

Astfel, în circumstanțele în care inculpatul a recunoscut vina, a manifestat căință sinceră față de faptele săvârșite, a conștientizat pericolul sporit al faptelor comise, instanța de fond a considerat că pentru a restabili echitatea socială și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, este necesar de a-i stabili pedeapsa cu închisoare cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nefiind rațional ca acesta să execute real pedeapsa închisorii, pedeapsa aplicată fiind în măsură să ducă la atingerea scopul de corectare și reeducare a inculpatului, la conștientizarea de către acesta a celor comise, cu tragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său pe viitor.

Ori, scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată și statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

Totodată, sunt neîntemeiate afirmațiile acuzării că instanța de fond, la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de faptul că infracțiunea a fost comisă în privința persoanelor minore, or pentru reținerea acestei circumstanțe agravante, era necesar de a fi dovedit că inculpatul își dădea seama de comiterea infracțiunii împotriva unei persoane minore, inclusiv că minoratul victimei era evident sau cunoscut inculpatului în momentul săvârșirii infracțiunii. În situația în care în momentul comiterii infracțiunii inculpatul nu avea o certitudine cu privire la vârsta minoră a victimei, atunci prezenta circumstanță agravantă nu-i poate fi incriminată și, respectiv, nu poate fi înăspriță pedeapsa.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei, instanțele de fond și de apel nu au ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit o faptă de o rezonanță social deosebită sporită, precum și de consecințele infracțiunii or, pe lângă faptul că au fost agresate

fizic, părților vătămate le-au fost cauzate și suferințe psihice, care sporesc gravitatea faptei incriminate.

A fost omis și numărul mare al infracțiunilor comise de inculpat or, au fost documentate doar cazurile în care părțile vătămate s-au adresat organelor de drept, nefiind exclus că acesta a comis cu mult mai multe fapte de acest gen care, însă, nu au fost cercetate.

Pe lângă aceasta, analizând modul în care acționa inculpatul, a fost demonstrat că acesta se manifesta în apropierea instituțiilor de învățământ, atât superior, cât și mediu, una din victime fiind elevă în clasa a VIII, că identifica victimele în cadrul instituțiilor de învățământ, conștientizând vârsta acestora și imposibilitatea lor de a se apăra din cauza vârstei fragede.

Totodată, instanța de apel, diminuând pedeapsa aplicată inculpatului nu a ținut cont de raportul dintre lipsa circumstanțelor atenuante și a celor agravante stabilite, precum și de faptul că pedeapsa redusă până la minimul prevăzut de sancțiune se consideră echitabilă atunci când s-a constatat un cumul de circumstanțe atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal.

Mai mult, instanțele de fond și de apel au admis acea dublă valență la interpretarea unora și aceluiași circumstanțe atenuante, având în vedere că a interpretat aceleași circumstanțe atenuante identificate atât la diminuarea pedepsei, cât și la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că, recursul este fondat inclusiv pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi erorile de drept și esența că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al acuzării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, în cazul în care în rechizitoriu este indicat că „*circumstanțe care agravează vinovăția... nu au fost depistate*”, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin

cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Totodată, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că în cazul în care circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar inculpatul a săvârșit infracțiuni mai puțin grave, cauza a fost examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, conștientizând gravitatea faptelor comise, instanțele întemeiat au concluzionat că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, pentru o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Totodată, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel. Însă, argumentele specificate în recursul ordinar că: „*instanțele nu au ținut cont de faptul că inculpatul a*

săvârșit o faptă de o rezonanță social deosebită sporită, precum și de consecințele infracțiunii or, pe lângă faptul că au fost agresate fizic, părților vătămate le-au fost cauzate și suferințe psihice, care sporesc gravitatea faptei incriminate. Or, au fost documentate doar cazurile în care părțile vătămate s-au adresat organelor de drept, nefiind exclus că acesta a comis cu mult mai multe fapte de acest gen care, însă, nu au fost cercetate. Analizând modul în care acționa inculpatul, a fost demonstrat că acesta se manifesta în apropierea instituțiilor de învățământ, atât superior, cât și mediu, una din victime fiind elevă în clasa a VIII, că identifica victimele în cadrul instituțiilor de învățământ, conștientizând vârsta acestora și imposibilitatea lor de a se apăra din cauza vârstei fragede. Instanțele nu au ținut cont de raportul dintre lipsa circumstanțelor atenuante și a celor agravante stabilite, precum și de faptul că pedeapsa redusă până la minimul prevăzut de sancțiune se consideră echitabilă atunci când s-a constatat un cumul de circumstanțe atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal. Mai mult, instanțele de fond și de apel au admis acea dublă valență la interpretarea unora și aceluiași circumstanțe atenuante, având în vedere că a interpretat aceleași circumstanțe atenuante identificate atât la diminuarea pedepsei, cât și la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal”, nu au fost invocate și în apel, deci nu au niciun suport legal (pct. 3., 5. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-a aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat (pct. 5. din decizie).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 06 decembrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, în privința inculpatului Varticeanu Alin XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 06 noiembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun